

lægges større Vægt, thi skulde den nye Laaneafdeling kunne skaffe Kommunerne billigere Laan, end de samtidig kunde faa i Kommunekreditforeningen, vilde det jo være en Fordel for Kommunerne og i Virkeligheden ogsaa for Kommunekreditforeningen, da den saa fik et mindre Beløb af Kasseobligationer at skulle søge anbragt, hvilket dog nærmest maa antages at ville øve en stimulerende Virkning paa Obligationernes Kurser. Dertil kommer, at man nærmest tænker sig, at det er udenlandsk Kapital, der gennem den nye Laaneafdeling skulde tilføres Kommunerne, og det kan kun være til Fordel for Kommunekreditforeningens og ogsaa for de andre Kreditforeningers Obligationers Kurser, at fremmed Kapital bliver tilført Landet. Endelig kommer dertil, at det dog vil blive en frivillig Sag for Kommunerne, om de vil benytte den nye Laaneafdeling eller ej, dersom den, hvad man haaber, bliver i Stand til at yde Kommunerne Laan. — Men allermest har dog Købstadforeningens Bestyrelses Erklæring undret mig. Den skriver nemlig, „at Købstadkommunerne ikke hidtil har haft Vanskelighed ved at erholde Laan i Ind- og Udland, ligesom det har været meget let at faa placeret de af Købstæderne udstedte Obligationer“. Det er en for mig lidt overraskende Udtalelse. Jeg havde nærmest forstaaet Forholdet saaledes, at det særlig var Købstadkommunerne, der havde været i Laanetrang og havde ledt baade hist og her, baade i Ind- og Udlandet, om, hvor de kunde faa Laan, og at de vistnok ikke havde faaet det i Fjor, hvis de ikke havde faaet Statsgaranti, hvad de dog vist ikke altid kan gøre Regning paa at kunne faa. Denne Udtalelse af Bestyrelsen for Købstadforeningen har unægtelig overrasket mig, og jeg tror, jeg kan sige, den har overrasket hele Udvalget. Og var denne Udtalelse berettiget, er Tanken om Oprettelse af den nye Laaneafdeling under Hypotekbanken født af en Misken-delse af Situationen. Det var utvivlsomt den modsatte Opfattelse, der i sin Tid førte den daværende Finansminister, det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), ind paa Tanken om en ny Laaneafdeling under Hypotekbanken, og efter de vundne Erfaringer forstaaer jeg, som sagt, ikke, at man har kunnet fremsætte en saadan Udtalelse, men jeg skal ikke nærmere om-tale denne.

Jeg skal endnu kun sige, at jeg tror ikke, at det om Hypotekbanklovforslaget

nedsatte Udvalg venter sig nogen større Virksomhed af den nye Laaneafdeling, i den nærmeste Tid i hvert Fald, men man har dog enstemmigt kunnet slutte sig til Forslaget. Det koster nemlig ikke noget nu at oprette denne Afdeling, indrette Rammerne for den. Og Hypotekbanken kan saa staa rede til, dersom Betingelserne derfor indtræder, at optage denne Virksomhed. Men skulde disse Betingelser komme til Stede, er det muligt, at man til den Tid kunde finde det rigtigt at bidrage til Afhjælpning af Kommunernes Laanetrang derved, at man anvendte Provenuet af et optaget Laan helt eller delvis til Opkøb af Kommunekreditforeningsobligationer. Derfor har Udvalget ogsaa kunnet slutte sig til Forslaget om, at der ikke for Hypotekbankens Ret til Opkøb af Kommunekreditforeningsobligationer skal være den Begrænsning for Indkøb, at dette skal staa i Forhold til Indkøb af andre Kreditforeningsobligationer, som der nu er i Hypotekbankloven. Man har saa meget lettere kunnet slutte sig hertil, som større Opkøb af Kommunekreditforeningsobligationer, især for fremmed Kapital, vil gavne ikke blot Kommunekreditforeningsobligationers Kurs, men ogsaa de andre Kreditforeningers Obligationers Kurser, og saa længe Kommunekreditforeningens Obligationers Kurs staaer saa væsentlig under de andre Kreditforeningers, som den gør for Tiden, kan Forholdet godt komme til at ligge saaledes, at det kan blive muligt for Hypotekbanken at optage Laan paa Betingelser, der kan muliggøre Opkøb af Kommunekreditforeningsobligationer, men ikke de andre Kreditforeningers. Men disse sidste vil alligevel have Fordel af, at Kommunekreditforeningsobligationerne bliver støttet.

Med disse Ord skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale de stillede Ændringsforslag og derefter Lovforslaget til det høje Tings Vedtagelse.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg har, som den ærede Ordfører udtalte, kunnet slutte mig til de stillede Ændringsforslag, idet jeg ikke har ment det rimeligt at modsætte sig det Ønske, som Lønningraadet har fremsat om, at disse Lønninger og Honorarer bringes ind under lignende Regler som dem, der gælder om Statslønninger og Honorarer i det hele. Jeg kan ligesom den ærede Ordfører ikke se, at den foreslaede Lønning til Direktøren, 10 500 Kr., skulde være for høj.